

START

Rok III

Kraków, dnia 21 lipca 1947

Nr. 58 (171)

Po równej grze
porażka w ostatnich
minutach meczu

**Repr. Kol. Polski—
Jugosławia 3:4 (1:2)**

W drugim meczu międzynarodowego turnieju kolejarzy w Budapeszcie, reprezentacja Polski zmierzyła się w sobotę z Jugosławią i przegrała — po równej walce 3:4. Decydująca o zwycięstwie Jugosławii bramka padła na 4 minuty przed końcem zawodów. — Bramki dla drużyny polskiej zdobyli: Bożek (2) w tym jedną z karnego i Ziąja.

W pozostałych spotkaniach turnieju uzyskano nast. wyniki:

**Bułgaria—Francja 1:0
Czechosłowacja—Włochy 2:2
Rumunia—Francja 8:1
Węgry—Bułgaria 3:1.**

Francuz Robic wygrywa „Tour de France“

Zanim podamy szczegółowy raport (patrz str. 3-cia) z wyścigu „Tour de France“ podajemy już dziś, że na podstawie wiadomości, otrzymanych z Paryża, ostateczna klasyfikacja w wyścigu „Tour de France“ przedstawia się następująco:

Robic (Francja) 148:11:25, 2) Fachleitner (Francja) 148:15:23, 3) Brambilla (Włochy) 148:27:32, 4) Ronconi (Włochy) 148:22:25, 5) Vietto (Francja) 148:26:48, 6) Impanis (Belgia), 7) Camellini (Włochy) 148:29:39.

W klasyfikacji drużynowej: 1) Włochy, 2) Francja, 3) Francja zach.

Jędrzejowska w grze miesz. wygrywa we Francji

Jędrzejowska wraz z Rumunem Caralulie pokonała w finale gry mieszanej w Paryżu o puchar Rollanda Garrosa w międzyn. mistrzostwach tenisowych Francji odniosła duży sukces zwyciężając parę Peterdy — Lessler 6:4, 6:4.

Czechosłowacja — Włochy 85:79

Rozegrany w niedzielę w Pradze mecz lekkoatletyczny Czechosłowacja — Włochy zakończył się zwycięstwem Czechów 85:79. W meczu tym uzyskano szereg wspaniałych wyników. I tak świetny długodystansowiec czeski, Zatopek osiągnął na 5 km czas 14,17,2. Posnar wyrównał rekord w biegu na 110 m przez płotki, Kisewetter pobł rekord czeski w rzucie oszczepem, a Consolini (Włochy) rzucił dyskiem na odległość 53,10 m.

- Szczegółowe wyniki:
- 100 m: 1) David (C) 10,9 sek. 2) Peruccini (W) 11 sek.
 - Skok o tyczce: 1) Kreyczar (C) 410 cm. 2) Romeo (W) 390 cm.
 - Rzut dyskiem: 1) Consolini (W) 53,10 m. 2) Tossi (W) 46,98 m.
 - 100 m płotki: 1) Albanose (W) 15 sek. 2) Tosnar (C) 15,0 sek.
 - 200 m: 1) David (C) 21,7 sek., 2) Siddi (W) 22,1 sek.
 - Skok wzwyż: 1) Hausenblas (C) 190 cm. 2) Campagner (W) 190 cm.
 - 1500 m: 1) Cevona (C) 3,57 min., 2) Vomaczka (C) 3,58 min.
 - Rzut młotem: 1) Knotek (C) 53,54 m. 2) Paddia (W) 50,80 m.
 - 400 m: 1) Missoni (W) 49,4 sek., 2) Paracek (C) 49,5 sek.
 - Skok w dal: 1) Fikejz (W) 718 cm. 2) Pripetti (W) 717 cm.
 - Rzut oszczepem: 1) Kisewetter (C) 65,43 m. 2) Mateucci (W) 61,11 m.
 - 5.000 m: 1) Zatopek (C) 14:17,2 min., 2) Nooco (W) 15:14,8 min.
 - Sztafeta 4x100 m: Włochy 42,1 sek. 4x400 m: Włochy 3:20,4 min.

Znów porażka

Polska—Rumunia 1:2 (0:1)

Swiczar, Giergiel i Czachor zawiedli. Przeciwnik był do pokonania. Tylko 15 minut dobrej gry. Rumuni szczęśliwie rozpoczęli 2-gą setkę zawodów międzypaństwowych.

Znowu niepotrzebna porażka! Niepotrzebna w tym sensie, że jakkolwiek przeciwnik nasz ma obecnie „dobrą prasę“ i jest notowany na międzynarodowej dziedzie piłkarskiej coraz wyżej — to jednak był właśnie jednym z tych nie wielu przeciwników, których pokonanie leżało w granicach naszych możliwości. I tu znów trzeba zacząć długą litanie: „gdymby“... Lecz, aby uniknąć wszelkich nieporozumień założymy jedno na wstępie: obiektywnie rzecz biorąc Rumuni przewyższają nas w obecnej chwili wszystkimi kwalifikacjami piłkarskimi i wynik — pomijając nasze (nieużytkowane) możliwości — absolutnie nas nie krzywdził.

Z przebiegu gry i z porównania wartości piłkarskich obu drużyn należałoby się nawet Rumunom zwycięstwo w stosunku 3:1. I właściwie zdobyli oni nie 3 ale nawet 4 bramki, ale o tym będzie mowa później. Pewnie, że i nasz napad miał nie raz okazję do strzelenia bramki, lecz na „okazji“ się skończyło... W ogóle napad nasz odpowiedziałny jest w pierwszym rzędzie nie tylko za porażkę, ale i za przebieg oraz poziom gry. To nie była jakaś linia drużyny, lecz to było 5-ciu — żeby to nawet solistów — którzy chwilami sprawiali wrażenie jak gdyby nie wiedzieli po co się tu znaleźli i co należy do ich „obowiązków“. Pierwsza jakaś planowa akcja w tej linii; nastąpiła dopiero po 25 minutach gry, gdy na boisko wyszedł w miejsce Swiczara Cieślak. A już ze skrzydłowym był wprost tragedią! Na dobitkę jeszcze publiczność warszawska speszyła ostatecznie Czachora, domagając się wymiany jego na Ochmańskiego.

W ogóle od publiczności trzeba zacząć... Trudno było niekiedy uwierzyć, że ta „absolutna cisza“ w chwili, gdy reprezentacja Polski przegrana na własnym terenie z Rumunią nie jest wynikiem zupełnej obojętności (nie chciałoby się zarzucić wręcz wściegłego ustosunkowania się do „swoich“ chłopców. Ze większość ich pochodzi z Krakowa to w tej chwili nie gra najmniejszej roli. Przecież na ich pierśiach widnieje nasze najdroższe godło: biały orzeł na czerwonym polu! Nawet gdybyśmy próbowali usprawiedliwić te obojętności widzów zawodem, jaki jedynastka polska sprawiała gra swoją — to i tak nie rozumiemy dlaczego nie próbowano zaangażować chłopców i porwać ich, zacząć do walki! L... zmusić do największego wysiłku!

W chwili, gdy piszemy te słowa łocza się perfraktacje o rozegranie jeszcze jednego meczu przeciw piłkarzom rumuńskim w Polsce. Oczywiście, że będzie to spotkanie nieoficjalne (prawdopodobnie Bukareszt przeciw reprezentacji Krakowsko-Sląskiej); terenem meczu będzie Kraków względnie Katowice. Jesteśmy przekonani, że w czasie meczu na jednym z tych terenów widzów „nie zachwyci na obojętność“ i jesteśmy przekonani, że nawet słabi gracze wzniosą się w takim meczu na szczyty formy.

Tych „słabszych“ punktów w naszym sobotnim zespole było za dużo. Z 8-ki bowiem pozostałych, gdyż Swiczar, Giergiel i Czachor orali wręcz beznadziejnie — zadowolili jedynie: Brom, Barwiński i Parpan. Za pracowitość i ofiarność należałoby jeszcze wyróżnić Gracza — lecz to nie zmienia faktu, że łącznik Wisły słabiej grał niż na niejednych zawodach klubowych. To samo odnosi się do obu braci Jabłońskich, Kulawka, Cieślaka i Flanka. Okoliczności w jakich dostaliśmy bramki mówią już w nadto o tym, że piłkarze nasi nie mogą pozbyć się

dużej dozwy nerwowości oraz — co zaprzecza już klasowemu poziomowi — że po dobrych, nieraz nawet bardzo dobrych zagranich — trafiają się... kompromitujące. Jabłoński np. wygrał pojedynek ze skrzydłowym Rumunów po to, by podać... wprost do nogi Spielmanowi, który bez trudu zdobył 2-gą — jak się okazało — zwycięską bramkę dla Rumunii. Również przy pierwszej bramce defenzywa nasza popełniła błąd taktyczny: Barwiński, Flank i Brom „szli wszyscy razem“ do górnej centry Farkasa a nikt nie pomyślał o pokryciu Rumunów czy o zaasekurowaniu opuszczonej przez Broma bramki. Rezultat: gracze nasi wpadali na siebie a Spielman posłał główką piłkę do słatki. Stało się to już w 3-ciej minucie gry i... speszło bardzo drużynę... no i... widzów.

Katastrofalnie przedstawiała się również t. zw. współpraca wszystkich linii i sprawa podań do przodu. Linia pomocy, która widzieliśmy nieraz „pchającą swój atak do przodu i narzucającą mu styl gry (płaski, dookładny) tym razem „ekspediowała“ piłkę bez starannejszej kontroli. Długonogi Parpan trudny do „objechniania“ przez „tubylicznych“ przeciwników dał się kilka razy „objechać“ Rumunom aż (nie) mił!

W sumie więc: ze strony naszych piłkarzy widowisko kiepskie i poważny problem: co zrobić aby było lepiej.

Jeśli chodzi o Rumunów to byli przede wszystkim szybsi, bardziej dokładniejsi w podaniach, lepiej dysponowani strzałowo a przede wszystkim więcej... myślący w grze! I u nich zdarzył się wprawdzie od czasu do czasu jakiś „wyskok“ lecz nie było to nic rażącego i nie psuło ogólnego poziomu.

Bramkarz bronil ze szczęściem i brawurą. Ustawiał się doskonale, wybiegał w porę, a nawet jeśli źle wybiegał (76 mb.) to i tak zdążył tak „przestrzaszyć“ Cieślaka, że ten przeniósł ponad pustą bramkę.

Obaj obrońcy byli na tyle szybsi, aby ani razu nie dopuścić napastników do swobodnego strzału. Stąd szereg kornarów z „przystawień“ buda obrony rumuńskiej z chwila oddawania strzału przez napastnika polskiego. Dragan uratował raz również z linii bramkowej (przez co wprawil zapewne w zdumienie obrońców polskich).

Z pomocy rzucał się najbardziej w oczy również jak Parpan rosył lecz zgodnie z „rumuńskimi tradycjami“ kruczowłosy środkowy Pall.

Obaj skrajni, zorientowawszy się rychło, że ze strony skrzydłowych nie zagraża specjalne niebezpieczeństwo pilmowali łączników z doskonałym rezultatem. W napadzie drużyny rumuńskiej

dwóch graczy wybił się ponad innych. Byli nim środkowy Spielman i skrzydłowy Farkas.

Spielman, najstarszy piłkarz drużyny rumuńskiej (31 lat) jest z pochodzenia Węgrem i dopiero po włączeniu Transylwanii gra w narodowej jedynastce rumuńskiej. Imponował przed wszystkim szybkością i strzałami. Prowadził również doskonale swój napad i był jego istotnym kierownikiem.

Farkas, grający na prawym skrzydle nazwany został przez swoich rodaków: „złota nóżka“. Ta jego „złota nóżka“ i to obojętne: prawa czy lewa przyczyniła się w niejednym wypadku do zwycięstwa drużyny macedońskiej (Carmen). Mimo młodego wieku (24 lat) Farkas jest jednym z najbardziej rutynowanych zawodników i w meczu warszawskim dał tego dowody, rozwiązując wspaniałe problemy taktyczne jak np. współpracy z łącznikami.

Pozostali 3-ej (nawet 4-ej) napastnicy rumuńscy wykazali kardynalną zaletę napastników tj. ciąg do przodu i chęć strzału. Jak dalece reprezentowali oni wyrównany poziom gry to dowód, że nie każdy z widzów zauważył zamianę w drużynie rumuńskiej po przerwie: Jordache, grający w pierwszej części gry łącznika, przeszedł do zmiany stron na skrzydło (zamiast Dumitrescu) a jego pozycję zajął Popescu.

Składy drużyn i przebieg gry

Rumunia: Stanescu (Carmen) — Dragan (Juventus), Farmaty (Ferrari, Cluj) — Bacut (I. T. A.), Pall (I. T. A.), Słklovana (Carmen) — Farcas (Carmen), Marian (Carmen), Spielman (Libertate), Jordache (Juventus), (Popeacu) Dumitrescu (ITA).

Polska: Brom (Ruch), Barwiński (Tarnovia), Flank (Wisła, Jabłoński I (Cracovia), Parpan (Cracovia), Jabłoński II (Cracovia), Giergiel (Wisła), Gracz (Wisła), Swiczar (Polonia, Warszawa), Cieślak (Ruch), Kulawik (Polonia, Bytom), Czachor (Radomiak).

PRZEBIEG GRY:
Punktualnie o godz. 18-tej wbiega na stadion W. P. w Warszawie „wypełniony po brzezi“ jedynastka rumuńska w czerwonych koszulkach i niebieskich spodenkach. Orkiestra gra narodowy hymn rumuński, po którym Rumuni obiegają boisko wkoło i pozdrawiają widzów. W chwili potym na boisku zjawia się drużyna polska w białych koszulkach i czerwonych spodenkach. Orkiestra gra znów hymn polski, poczym po powitan i siedzieli i kapitanów rozpoczyna grę jedynastka rumuńska, przeprowadzając szybki napad prawa stroną dając możliwość popisania się Flankowi. Odbita przez naszego obrońcę piłkę zdobywa jednak Pall i posyła poraz twórcy do Farkasa, który strzela ostro tuż obok słupka. Następne 2 ataki Rumunów przysparzają defenzywie naszej sporo kłopotu aż nagle

W 3-CIEJ MINUCIE IE UCIEKA FARKAS I CENTRUJE DO ŚRODKA, GDZIE SPIELMAN UBIEGA OBU OBROŃCÓW I BROMA I ZDOBYWA GŁÓWKĄ PROWADZENIE.

Na widowni i w szeregach drużyny konsternacja. Mimo niej mamy już w następnej minucie szanse wyrównania: Kulawik dochodzi z piłką do linii pola karnego i strzela ostro w róg bramki, jednak Stanescu piękna roblinonada wybiła piłkę na róg. Kornier nie przynosi rezultatu, choć cała pomoc i napad zorganizowały się pod bramką rumuńską. Z każdej akcji Rumunów i Polaków widać, że pierwsi są groźniejsi — podają dokładniej, startują szybciej, współpracują rozumnie!

Akcja toczy się częściej na stronie Polski, gdzie notujemy kolejno: rzut wolny, bity przez Mariana za faul Jabłońskiego I, który trafia w „mur“ graczy polskich i daje róg dla Rumu-

ni, oraz daleki strzał Słklovana, obroniony przez Broma.

W 10-tej minucie ożywia się widownia: Gracz podaje piłkę Swiczarowi, ten idzie na przebój i mimo asysty obrońcy strzela ostro na bramkę rumuńską. Doskonali Stanescu nie dopuszcza jednak do utraty punktu. Na następną akcję pod bramką rumuńską trzeba czekać 8 minut: Czachor, wystawiony przez Kulawika traci jednak piłkę w walce z obrońcą (róg). W międzyczasie Rumuni goszczą pod naszą bramką i próbują zdaleka zaskoczyć Broma.

W 23-ciej minucie przeżywamy znów dramatyczny moment pod bramką polską: Jordache idzie na przebój, mija Jabłońskiego i Barwińskiego i dopiero Brom, rzucając mu się pod nogi oddala bliższe niebezpieczeństwo. Momentalnie kontratak napadu polskiego przynosi akcję: Gracz—Swiczar—Gracz, po której ten ostatni strzela, jednak bramkarz ostatnim wysiłkiem wybił na kornier.

W 25-tej minucie następuje wymiana na środku napadu: Cieślak próbuje powiazać w jakąś całość wysiłki ofensywy — nie udaje mu się to jednak, gdyż łącznicy zmuszeni są do pracy w tyle, a na skrzydłowych wiele liczyć nie można.

W 28-ej minucie zbiera Brom rzęsiście i zasłużone brawa widowni: bronni on bowiem bliski i ostry strzał Mariana i ratuje przed utratą pewnej niemal bramki. Równie gorące „opresje“ pod bramką polską przynosi 32 i 38 minuta. W pierwszym wypadku strzał Mariana trafia w słupkę a przytomny Barwiński wybił piłkę w pole, ubiegając pedzającego Spielmana — w drugim wypadku po klasycznym ataku przeprowadzonym lewą stroną oddaje Jordache celny i ostry strzał na bramkę Broma. Wydaje się w pewnej chwili, że piłka już ładuje w siatce, ale na szczęście Brom wspaniała roblinonada ratuje jeszcze przed linią.

Na dwie minuty przed przerwą „gorąco“ jest pod bramką Rumunii, Kulawik strzela silnie i celnie. Starescu odbija, lecz nie ma nikogo kto by do-

BOISKO CRACOVII We wtorek dn. 22 lipca

mecz piłkarski

KS. GŁUCHONIEMI — KS. GŁUCHONIEMI

(POZNAŃ) (KRAKÓW)

Początek o godzinie 17-tej (5-tej)

Polski Związek Sportowy Głuchoniemych Stadion miejski w Krakowie

W dniach 20, 21 i 22 lipca 1947

**XIV. NARODOWE ZAWODY LEKKOATLETYCZNE
O MISTRZOSTWO POLSKI GŁUCHONIEMYCH**

O nagrodę przewodnią Polskiego Związku Sportowego Głuchoniemych

Dziś, w poniedziałek o godz. 17-tej. Jutro, we wtorek o godz. 10-tej.

Zmieniły się tabele 10-ciu najlepszych

Porównujemy z najlepszymi tegorocznymi wynikami w Europie

XXIII narodowe mistrzostwa lekkoatletyczne rozegrane w ubiegłym tygodniu w Warszawie, przyniosły cały szereg zmian w tabelach naszych najlepszych dziesięciu w poszczególnych dyscyplinach tej gałęzi sportu.

TABELE TE PRZEDSTAWIAMY PONIZEJ

Na I-szym miejscu podajemy najlepsze wyniki uzyskane w tym roku w Europie. Gdybyśmy chcieli sklasyfikować wg. Okręgów, przyjmując

punktację za 1-sze miejsce 10, za 2-gie 9, za 3-cie 8, za 4-te 7 itd., to poszczególne Okręgi zdobyły następującą ilość punktów: Śląsk 170, Kraków 144, Łódź 127, Warszawa 106, Bydgoszcz 102, Wrocław 98, Gdańsk 77, Poznań 37, Toruń 26, Lublin 22,

Białystok 13, Siedlce 12, Kielce 10, Częstochowa 4 itd. Słazacy mają przewagę w rzutach; za rzut młotem, zdobyli oni według tej klasyfikacji aż 32 punkty, za rzut oszczepem 16, za pchnięcie kulą 12 itd.

Bydgoszcz ma przewagę w sprintach dzięki Buhlowi, który łącznie w 3-ch konkurencjach: 100, 200 i 400 m zdobywa 28 punktów. Krakowianie uzyskali gross punktów w biegach średnich, zaś wrocławianie w skokach.

100 m

Bailey (Anglia) 10,3

- Jaraczewski Ł 10,8
- Buhl Bdg. 10,9
- Białkowski Bdg. 10,9
- Małecki Wr. 11,0
- Lipski Siedl. 11,0
- Grzanka Bdg. 11,0
- Rutkowski Pozn. 11,0
- Szymoszek Śl. 11,1
- Mach Gd. 11,1
- Piwowski Kiel. 11,1

200 m

Bailey (Anglia) 21,2

- Rutkowski Pozn. 22,4
- Buhl Bdg. 22,5
- Szymoszek Śl. 22,8
- Grzanka Bdg. 23,0
- Białkowski Bdg. 23,0
- Jaraczewski Ł. 23,0
- Piaskowy Kr. 23,2
- Lipski Siedl. 23,4
- Mach Gd. 23,4
- Puzio Kr. 23,6

400 m

Wint (Anglia) 48,2

- Buhl Bdg. 51,2
- Piaskowy Kr. 51,4
- Puzio Kr. 52,0
- Grzanka Bdg. 52,0
- Mach Gd. 52,8
- Rzeźniczek Śl. 52,8
- Krawczyk Śl. 52,9
- Stańkiewicz War. 53,6
- Dunecki Tor. 54,0
- Czeszek Śl. 54,0

800 m

Hansenne (Francja) 1,49,8

- Nowak Bdg. 2:01,3
- Wideli Kr. 2:01,5
- Staniszewski W. 2:01,6
- Widerski Kr. 2:02,2
- Zaprzał Śl. 2:05,0
- Dotzauer Kr. 2:05,6
- Kuźmirek Lubl. 2:05,6
- Kurpessa Ł. 2:06,0
- Rzeźniczek Śl. 2:06,1
- Swinarski Gd. 2:06,3

1500 m

Strand (Szwecja) 5,44,8

- Widerski Kr. 4:08,8
- Staniszewski W. 4:11,1
- Kubera Gd. 4:14,2
- Kwapień Kr. 4:14,8
- Wideli Kr. 4:15,5
- Czajkowski War 4:17,4
- Zaprzał Śl. 4:18,3
- Dzkonowski 4:18,6
- Nowak Bdg. 4:18,9
- Kielas Gd. 4:19,1

5000 m

Zatopek (Czechosłowacja) 14,08,2

- Kielas Gd. 15:34,4
- Dzwonowski 15:34,5
- Boniecki Gd. 15:44,3
- Wierkiewicz P. 15:55,3
- Kwapień Kr. 15:59,7
- Jurzak Śl. 16:03,0
- Czajkowski W. 16:05,6
- Wasilewski Wł. 16:11,4
- Urban Kr. 16:15,5
- Zadrozny Śl. 16:16,4

110 pł.

Lidman (Szwecja) 14,07

- Adamczyk Wr. 15,8
- Pawłowski Ł. 17,0
- Dunecki Tor. 17,0
- Małecki Wr. 17,2
- Skawina Kr. 17,2
- Maciaszczyk Ł. 17,4
- Kuźmicki Ł. 17,6
- Vorreiter Śl. 17,8
- Cetnarski Kr. 18,0
- Chmiel Śl. 18,0

400 pł.

Larson (Szwecja) 53,6

- Puzio Kr. 58,1
- Małecki Wr. 61,3
- Drozdowski Śl. 61,4
- Maciaszczyk Ł. 62,2
- Biaszczyński Wr. 63,2
- Sitarek Pozn. 64,2
- Vorreiter Śl. 64,5
- Palacz Śl. 65,0
- Niemczyk Kr. 65,7
- Pawłowski Ł. 66,0

4x100 m

- H. K. S. Bdg. 44,5
- H. K. S. Lublin 45,3
- H. K. S. Wybrzeże 45,4
- A. Z. S. Ł. 45,6
- Cracovia 45,9
- A. Z. S. Pozn. 46,2
- Zgoda Św. 46,4
- Pomorzanin Tor. 46,6
- Syrena War. 46,6
- Pogoń Kat. 46,7

kula

Lipp (ZSRR) 16,72

- Łomowski Gd. 14,81
- Praski Śl. 14,59
- Prywer Ł. 14,43
- Gierutto War. 14,28
- Adamczyk Wr. 13,44
- Nowiński Szcz. 13,19
- Grzelski Ł. 13,09
- Kocot Śl. 13,02
- Makulec Kr. 12,98
- Zieleniewski Gd. 12,97

dysk

Consolini (Włochy) 52,98

- Łomowski Gd. 44,33
- Gierutto War. 44,20
- Praski Śl. 44,16
- Grzelski Ł. 40,38
- Makulec Kr. 40,17
- Owczarek Ł. 40,15
- Lisiak Lub. 40,04
- Smyła Śl. 39,70
- Słowik Kr. 39,53
- Hoffman Pozn. 39,48

oszczep

Patterson (Szwecja) 72,77

- Gierutto War. 55,24
- Szendzielorz Śl. 54,62
- Gburczyk War. 54,45
- Chmiel Śl. 53,50
- Szelest War. 52,84
- Rytczak Ł. 52,70
- Garnarczyk Ł. 52,27
- Mikrut Bdg. 52,16
- Mroźewski Ł. 52,05
- Hoffman Pozn. 52,02

młot

Uhnetaen (Szwecja) 57,14

- Kocot Śl. 49,16
- Kozubek Śl. 47,00
- Masłowski Tor. 44,90
- Deja Śl. 43,24
- Sobecki Tor. 42,27
- Więckowski Bdg. 41,83
- Sieckel Śl. 40,35
- Krawczyk Pozn. 39,95
- Seyet Śl. 36,62
- Jasiński Kr. 33,53

w dal

Würth (Austria) 7,29

- Adamczyk Wr. 698
- Kuźmicki Ł. 679
- Skwarek Zam. 662
- Pawłowski Ł. 660
- Kiszka Śl. 657
- Serafini Kr. 654
- Stawczyk P. 648
- Lipski Siedl. 647
- Szymoszek Śl. 646
- Rutkowski Pozn. 645

wzwyż

Campagner (Włochy) 1,95
i Etui (Norwegia) po 1,95

- Adamczyk Wr. 176
- Brzozowski Kiel. 17
- Antczak Wr. 17
- Gierutto War. 17
- Kuźmicki Ł. 17
- Zwoleński War. 17
- Rogowski War. 17
- Siemiątkowski B. 17
- Nicolau War. 17
- Dregiewicz Kr. 170

tyczka

Kaas (Norwegia) 415

- Morończyk War. 382,5
- Małecki I Wr. 360
- Borodziuk Biał. 350
- Frost Gd. 340
- Majcherczyk Śl. 340
- Groman Biał. 340
- Mucha Częst. 340
- Szendzielorz Śl. 340
- Cerpisz War. 330
- Kurdelski Bdg. 320

trójskok

Boblin (Francja) 14,34

- Kuźmicki Ł. 13,34
- Skawina Kr. 13,08
- Chmiel Śl. 12,87
- Pawłowski Ł. 12,76
- Antczak Wr. 12,62
- Starybrat War. 12,52
- Zwoleński Lub. 12,44
- Nowak Wr. 12,41
- Gruszka Bdg. 12,36
- Sporakowski Poz. 12,33

4x400 m

- Cracovia 3:36,0
- H. K. S. Bdg 3:39,4
- Wisła Kr. 3:40,7
- Zgoda Św. 3:42,0
- Pogoń Kat. 3:42,5
- Syrena War. 3:42,7
- A. Z. S. Wr. 3:46,0
- Pafawaq Wr. 3:49,0
- A. Z. S. Łódź 3:49,9
- H. K. L. Lublin 3:51,2

Na dalszych etapach „Tour de France” „Ucieczka” Fachleitnera.— 34 kolarzy wpada „równocześnie” na metę w Montpellier

Dwa następne etapy „Tour de France” ao to: z Nicei do Marsylii (230 km) i z Marsylii do Montpellier (165 km) miały biegunowo różny charakter i przebieg.

Kiedy o godzinie 9-tej rano na „promenadzie angielskiej” w Nicei nastąpił start do XI-go etapu wydawało się fachowcom, że właśnie na tym etapie rozegra się najcięższa walka, między Vietto, Ronconim, Camellinim i Poblicem i że na tym etapie zapadnie rozstrzygnięcie. Tymczasem zanim przejechał Frejus (67) w czółówce pozostali jedynie Rémy, Giguet i Fachleitner. Klubiński, nieoceniony towarzyszy Camelliniego, prowadzący przez 50 km musiał zwolnić i poczekać na Włocha, a Vietto i jego groźni rywale „zawieruszyli się” gdzieś w tyle. Po następnych 20-tu kilometrach w Saint-Maxime czółówka miała nad pozostałymi około 5 km przewagi i wówczas to

- 1) Vietto 81,52,12
- 2) Camellini 81,54,23
- 3) Brambilla 81,55,16
- 4) Ronconi 81,55,37
- 5) Fachleitner 81,58,28
- 6) Robic 82,15,33
- 7) Impanis 82,40,31
- 8) Lazarides 82,45,43 itd.

LECZ DRZĄJCIE LEADERZY NA NASTĘPNYM ETAPIE „FUCHSY” DOCHODZĄ DO GŁOSU!

Następny etap wiedzie z Marsylii do Montpellier i znany jest pod mianem: „etapu pragnienia”. Zakurzona szosa, powysychane studnie, oto co czeka kolarzy na tych 165 km trasy. Trójka prowincjonalnych Francuzów: Teisseire, Massal i Plot postanawia wstąpić w ślady Fachleitnera. Uciekają oni z miejsca i w Salon (42 km) mają już 1½ min. przewagi, w Nîmes (113 km) 7 minut, a w Lunel aż 10 minut przewagi nad pozostałymi. Tamci rozpoczynają morderczy pościg. Na czele „grupy pościgowej” pędzi Diederich na nim Müller, Pawliszak itd. Finisz jest istotnie imponujący. Rozgrywa się na ulicach miasta. W pewnej chwili wydaje się nawet, że Massal, który z trójki pierwszych wyszedł na czoło będzie musiał przegrać przed metą. Odpięra on jednak atak Diedericha i mija metę jako pierwszy w czasie: 4,57,40.

Za nim kolejność następująca: 2) Diederich, 3) Müller, 4) Pawliszak, 5) Rosello, 6) Gysselinek, 7) Gauthier, 8) Bourion, 9) Lucas, 10) Oreel, 11) Mollin, 12) Leveque, 13) Idee, 14) Callens, 15) Robic, 16) Teisseire, 17) L. Weilenman, 18) Vietto, 19) Camellini, 20) G. Weilenman, 21) Brambilla, 22) Ronconi.

Różnica w przybyciu na metę między pierwszym a 20-tym wyniosła 1 MINUTĘ 54 SEKUNDY! — między pierwszym a ostatnim (56 Tarchini) 21 min. 43 sek.

Po tym etapie kolejność w łącznej klasyfikacji nie zmieniła się ani na jotę.

Prowadzi dalej Vietto z czasem 86, 58, 42 przed Camellinim (87, 00, 53), Brambillą (81, 01, 46) Ronconim 5) Fachleitnerem itd.

To już jest jasne, że zwycięzcy tegorocznego „Tour de France” należy szukać między nimi.

Modena, jedynastka bez sław

Mediolan lipiec 1947. Jak już nie raz donosiłem, końcowy etap mistrzostw piłkarskich ligi włoskiej nie był już interesujący z tego względu że mistrz kreowany był już od dawna — a ostatnie mecze były już tylko czystą formalnością. Jego ostatni mecz przeciw Modenie, wygrany przez Turynczyków 4:2 „odkrył” nagle drugą wielkość piłkarską Włoch, t. j. właśnie przeciwnika mistrza, Modenę. Już od dłuższego czasu windowała się ona systematycznie ku górze tabeli, a w ostatnim spotkaniu mistrzowski zachwyła swoją formą i... miała przez cały czas meczu wyraźną przewagę w polu. Cóż jednak miała za pecha. Nie tylko, że straciła zaraz na początku gry (na skutek kontuzji) doskonałego swego lewoskrzydłowego, — ale w dodatku każdy wypad F. C. Torino (a było ich przed przerwą dosłownie 3) przyniosł mistrzowi 3 bramki z wspaniałych strzałów Ossoli, Loika i Mazzoli. Jak oni strzelają! Loik „huknął bombę” z jakichś 25 metrów w sam górny róg bramki.

50.000 widzów entuzjasmowało się tymi bramkami i w ogóle grą... Modeny. Ma ona dziwny rekord w tym roku: straciła najmniej bramek ze wszystkich 20-tu klubów ligi włoskiej, bo że zdobyła mniej aniżeli odległe od niej o kilka miejsc, o tym nie mówimy chwilowo. W każdym razie dać sobie strzelić w 38 grach mistrzowskich zaledwie 23 bramki, to nieleżała sztuka. Dokonała tej sztuki Modena, jedynastka bez „sław”, reprezentująca w danej chwili najwyższy poziom F. C. Torino poziom gry.

Wiceleader tabeli Juventus, który przez długi okres czasu wydawał się być groźnym konkurentem dla Turynczyków i siedzi z nim „leż w łeb”, bardzo obniżył swój lot. W ostatnim

meczu z trudem wywalczył wynik remisowy 3:3 z Lazio; wszystkie 3 bramki w tym meczu zdobył dla wicemistrza Bonifortii. Taki sam „hattrick” udał się środkowemu napastnikowi Milano Carapelese, który na meczu Milano—Neapol, wygranym przez Milano 4:2 3 razy pod rząd umieścił piłkę w siatce przeciwnika.

Brescia, walcząca na swoim boisku o utrzymanie się w lidze, odniosła po niesłychanie ambitnej i ofiarnej walce zwycięstwo nad Atalantą (9-te miejsce!) 4:1. Jakież ją spotkało wielkie rozczarowanie, gdy dowiedziała się, że wysiłki jej, uwiecznione cennym zwycięstwem na nic się zdadzą, gdyż Florentinie udało się wywalczyć wynik remisowy z Bologną 1:1 i w ten sposób uratować się przed spadkiem, który musi stać się udziałem Brescii.

Inne wyniki ostatniej rundy mistrzostw ligi włoskiej na rok 1947 były następujące:

Alessandria—Roma 2:0, Bari—Genoa 2:0, Internazionale—Sampdoria 5:1, Triestina—Venecja 2:0, Vincenza—Livorno 5:2.

Obecnie następuje 4-tygodniowa przerwa w mistrzostwach. F. C. Torino, mistrz Włoch, który ustalił w tym roku nieosiągnięty dotąd w mistrzostwach rekord zdobytych bramek (104) wyjeżdża na dłuższe turnie — a inne kluby zażywać będą zasluzonego odpoczynku.

Jeśli mowa o zdobytych bramkach to podam również kolejność na liście najlepszych strzelców. Prowadzi Mazzola (F. C. Torino) z 29 bramkami przed Puricellim (Milano) 21 bramek, Gabetto (Torino) 19, Baldinim (Sampdoria) 18 i Astorrim 17 bramek.

Końcowa tabela ma następujący wygląd:

	Gier	Wygr.	Nieroz.	Przegr.	Pkt.	Bramek
1) F. C. Torino	38	28	7	3	63	104:35
2. Juventus	38	22	9	7	53	83:38
3. Modena	38	22	8	8	52	45:23
4. F. C. Milano	38	22	12	7	50	75:52
5. Bologna	38	15	9	14	39	43:42
6. Vincenza	38	16	7	15	39	53:57
7. Bari	38	16	6	16	38	36:45
8. Neapol	38	14	9	15	37	50:59
9. Atalania	38	11	15	12	37	40:52
10. Internazionale	38	13	10	15	36	59:54
11. Sampdoria	38	14	8	16	36	56:52
12. Lazio	38	12	12	14	36	56:56
13. Genua	38	13	10	15	36	53:53
14. Alessandria	38	13	9	16	35	59:60
15. Livorno	38	9	15	15	33	50:53
16. A. C. Roma	38	12	9	17	33	41:56
17. Florentina	38	10	13	16	32	46:69
18. Brescia	38	10	10	18	30	45:59
19. Venezia	38	10	7	21	27	43:66
20. Triestina	38	5	8	25	18	32:79

